

[Boye Meyer.]

for mit parti ind for loven først og fremmest ud fra det motiv gennem denne lov at skabe en økonomisk støtte dels til fremme af idrætsorganisationernes arbejde, og dels til de andre formål, som ifølge lovens § 7 kan komme i betragtning ved fordelingen af det indkomne overskud; det drejer sig her om ungdommens friluftsliv og om områder af velgørende og almennyttig karakter.

Nu har loven virket et stykke tid, og det kan måske være ønskeligt at se på, hvorledes dens virkning har været, om der eventuelt bør foretages ændringer på områder, hvor det har vist sig, at den i sin nuværende affattelse har medført forhold, som synes mindre heldige, og som man ikke kunne overskue på det tidspunkt, da loven blev vedtaget, eller om der ikke er grundlag for at foretage sådanne ændringer.

Jeg vil ikke fragå, at jeg — og det er gået mig, som det sikkert er gået mange andre — ikke havde tænkt mig, at tipningen ville have grebet så stærkt om sig, som den har vist sig at gøre. Men jeg synes på den anden side, at der også er visse momenter, man må tage med i sine overvejelser, når man anstiller sine betragtninger over tipsomsætningens størrelse. For det første er der den mulighed, som iøvrigt den højtærede finansminister var inde på, at tipningen efterhånden vil dale, og det vil den formentlig, når skuffelserne over ikke at få andel i gevinsterne i det lange løb melder sig. For det andet skyldes den høje tipsomsætning i væsentlig grad, at der er sket en overflytning fra andre områder, hvor der tidligere har været spillet stærkt, og hvor omsætningen efter tipningens indførelse er faldet betydeligt. Jeg tænker bl. a. på totalisatoromsætningen på væddeløbsbanerne o. s. v.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne give tilslutning til, at det foreslåede udvalg nedsættes.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg takker for den tilslutning, der fra alle sider er givet forslaget om at nedsætte dette udvalg, og skal kun gøre nogle få bemærkninger. Jeg har jo haft lejlighed til at fremsætte de betragtninger, som jeg ønskede at fremsætte.

Jeg må måske først sige til den højtærede minister, at der kunne være noget typisk i, at en meget, meget stor del af den højtærede ministers tale drejede sig om forholdene i Sverige. Det var hele tiden, hvad der var sket i Sverige, hvordan man så på det derovre. Men den højtærede minister fremdrog ikke særligt, at de udtalelser om

tipningen, der eksporteres fra det ene eller det andet land, næsten altid er udtalelser af dem, der økonomisk eller på anden måde er interesserede i denne tipning. Men jeg vil iøvrigt angående denne tendens til på dette område at henvise til Sverige og Norge sige, at jeg, som de fleste vist ved, er en meget varm tilhænger af det nordiske samarbejde, men jeg tror rigtignok, at vi skal passe på under udøvelsen af dette nordiske samarbejde altid at søge at lære af hinanden med hensyn til de værdifulde ting og søge at hjælpe hinanden af med de unoder, som folkene hver for sig kan have. Det, der sker, når den højtærede minister henviser til Sverige, er netop det, som blev forudsagt, da en kendt nordmand i fjor sagde, at nu vil man nede i Danmark sige til fordel for indførelse af den danske tipning: se til Sverige og se til Norge, og så føjede han til: til Dem — altså til den højtærede finansminister — vil jeg have lov at sige: se ikke på os i det stykke, vi har givet Danmark et dårligt eksempel.

Den højtærede finansminister bebrejdede mig på denne milde måde, som klæder ministeren så godt, den formentlige forargelse, som jeg skulle have udvist. Nu er det vist ikke frugtbart at gå dybere ind derpå, men jeg vil dog udtale ønske om, at ministeren ikke i sin uvilje på dette område kommer så vidt, at han ligefrem ønsker forbud mod, at der fremsættes moralske betragtninger fra folketingets talerstol. At det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sluttede op ved siden af den højtærede minister på dette område, forstår jeg fuldtud. Jeg er ikke i tvivl om, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har siddet på sin plads med rædsel i sindet for, om han skulle få at se, at min forargelse skulle tangere det svaltige. Det ville netop han ikke kunne overleve.

Men altså, jeg værdsætter den smilende form hos den højtærede minister, selvom den sikkert er udtryk for det eneste forsvarsmiddel, den højtærede minister har i dag. Denne smilende form svarer fuldkommen til den umulige opgave, han stod overfor at skulle løse. Det ville jo være umuligt at behandle dette problem i fuld alvor og med saglige argumenter, og derfor anerkender jeg, at den højtærede minister tager det danske smil til hjælp. Det finder jeg tiltalende, men det vil jo ikke ændre selve de kendsgerninger, der foreligger, og som hele befolkningen kender.

Når den højtærede minister i denne forbindelse bebrejdede mig, at mine betragtninger var lagt op i et så højt plan, må jeg dog måske endnu minde om, at under denne